Φως Ιλαρόν

Μηνιαία Έκδοση της Ενορίας Αγίου Γεωργίου Περιβολίων Ρεθύμνου. Έτος 7ο, φ. 78, Μάρτιος 2019

Μάρτιος, ένας μήνας της Παναγίας

Καλώς ορίσαμε στο Μάρτιο, τον ευλογημένο.

Όλοι οι μήνες είναι ευλογημένοι, γιατί έχουν μεγάλες γιορτές του Χριστού μας, της Παναγίας μας και των αγίων μας. Ιδιαίτερα ο Μάρτιος έχει την ευλογία να είναι ένας μήνας της Παναγίας. Γι' αυτό, όσο δύστροπος κι αν είναι (με τις μεταπτώσεις του καιρού, που ας μας φυλάει η Χάρη της Παναγίας από αυτές), είναι και πολυαγαπημένος!...

Ως μήνας της Παναγιάς είναι καθιερωμένος να θεωρείται ο Αύγουστος – και πολύ σωστά, γιατί τις πρώτες 15 μέρες έχουμε το δεκαπενταύγουστο, στις 23 Αυγούστου έχουμε την απόδοση της Κοιμήσεως της Θεοτόκου («εννιάμερα της Παναγίας», που πανηγυρίζονται ως ιδιαίτερη γιορτή σε πολλούς ιερούς τόπους της πατρίδας μας) και στην εξώπορτά του, 31 Αυγούστου, κλείνουμε με την εορτή της Αγίας Ζώνης. Όμως κι ο Μάρτης είναι ένας μήνας όπου ασχολούμαστε διαρκώς με την Παναγία. Επειδή αυτός ο μήνας «δε λείπει απ' τη σαρακοστή», τουλάχιστον τις μισές Παρασκευές του ψάλλουμε στις ορθόδοξες ενορίες και τα μοναστήρια όλου του πλανήτη τους Χαιρετισμούς της Θεοτόκου! Τις Κυριακές ακούμε στις εκκλησίες μας το «Τη Υπερμάχω» και στις 25 Μαρτίου έχουμε τη μεγάλη γιορτή του Ευαγγελισμού!

Δόξα τω Θεώ, λοιπόν, είμαστε πάλι σ' αυτόν το μήνα. Με το καλό να γιορτάσουμε τον Ευαγγελισμό Της και να φτάσουμε και στο Άγιο Πάσχα, με την προσωπική και συλλογική μας ανάσταση εν Χριστώ.

Ο Ευαγγελισμός της Θεοτόκου

Ομιλία του αγίου Λουκά του Ιατρού, Αρχιεπισκοπου Κριμαίας

Από το μεγάλο αφιέρωμα στην εορτή του Ευαγγελισμού, που δημοσιεύεται εδώ:
http://e-puzzle.blogspot.com/2013/03/blog-post_24.html.

Τρία σημαντικότατα γεγονότα στην ιστορία του κόσμου εορτάζει σήμερα η Εκκλησία μας.

Το πρώτο είναι ο Ευαγγελισμός της Θεοτόκου, τον οποίο εορτάζουμε σήμερα με χαρά και αγάπη, αλλά και με δέος ενώπιον του μεγαλείου του γεγονότος αυτού, το οποίο ονομάζεται «κεφάλαιον» (δηλαδή αρχή) της σωτηρίας μας.

Εννέα μήνες μετά τον Ευαγγελισμό πραγματοποιήθηκε και το δεύτερο από τα σημαντικότερα γεγονότα, η κατά σάρκα Γέννηση του Κυρίου μας Ιησού Χρίστου. Κορυφή και ολοκλήρωση της σωτηρίας μας θα είναι η ανάσταση του Κυρίου Ιησού Χρίστου μετά από ένα φρικτό θάνατο πάνω στο Σταυρό.

Όχι μόνο μια φορά αλλά πολλές φορές φανερώθηκαν στους αγίους άγγελοι. Έξι μήνες πριν τον Ευαγγελισμό της Παναγίας Παρθένου Μαρίας στάλθηκε ο αρχάγγελος Γαβριήλ στον ιερέα Ζαχαρία, ο οποίος υπηρετούσε στο ναό, για να του αναγγείλει, ότι απ' αυτόν θα γεννηθεί ο μεγαλύτερος μεταξύ των ανθρώπων, ο Πρόδρομος του Κυρίου ο Ιωάννης. Και σήμερα ο ίδιος φέρνει το χαρμόσυνο άγγελμα στην Υπεραγία και άχραντο Παρθένο Μαρία, η οποία ζούσε στο ταπεινό φτωχόσπιτο του ξυλουργού Ιωσήφ.

Ο διάλογός του με την Παναγία είναι τόσο άγιος και μεγαλειώδης που δεν τολμώ να τον περιγράψω με δικά μου λόγια αλλά πρέπει να τον επαναλάβω με Ευαγγελικά λόγια.

Όταν μπήκε ο αρχάγγελος στο υπερώο, είπε:

«Χαίρε, κεχαριτωμένη ο Κύριος μετά σου· ευλογημένη συ εν γυναιξίν.

Η δε ιδούσα διεταράχθη επί τω λόγω αυτού, και διελογίζετο ποταπός είη ο ασπασμός ούτος, και είπεν ο άγγελος αύτη· μη φοβού, Μαριάμ- εύρες γαρ χάριν παρά τω Θεώ. και ιδού σύλληψη εν γαστρί και τέξη υιόν, και καλέσεις το άνομα αυτού Ιησούν. ούτος έσται μέγας και

υιός υψίστου κληθήσεται, και δώσει αυτώ Κύριος ο Θεός τον θρόνον αυτού του πατρός αυτού, και βασιλεύσει επί τον οίκον Ιακώβ εις τους αιώνας, και της βασιλείας αυτού ουκ έσται τέλος.

Είπε δε Μαριάμ προς τον άγγελον πώς έσται μοι τούτο, επεί άνδρα ου γινώσκω; και αποκριθείς ο άγγελος είπεν αύτη· Πνεύμα άγιον επελεύσεται επί σε και δύναμις υψίστου επισκιάσει σοι· διό και το γεννώμενον άγιον κληθήσεται υιός Θεού...

Είπε δε Μαριάμ· ιδού η δούλη Κυρίου· γένοιτο μοι κατά το ρήμα σου. και απήλθεν απ' αυτής ο άγγελος» (Λουκ. 1, 28-38).

Σας έχω πει πολλά τα προηγούμενα χρόνια γι' αυτόν το μοναδικό στην Ιστορία του κόσμου διάλογο. Αλλά τώρα θα σταθώ στα λόγια του Αρχαγγέλου: «Πνεύμα Άγιον επελεύσεται επί σε και δύναμις υψίστου επισκιάσει σοι διό και το γεννώμενον άγιον κληθήσεται υιός Θεού».

Κανείς ποτέ, από τη δημιουργία του κόσμου και μέχρι τη συντέλεια του, δεν γεννήθηκε και δεν θα γεννηθεί κατά τον τρόπο, κατά τον οποίο γεννήθηκε ο Θεάνθρωπος Ιησούς Χριστός. Κανείς ποτέ δε γεννήθηκε χωρίς άνδρα. Κανείς δε γεννήθηκε και δε θα γεννηθεί με την επέλευση του Αγίου Πνεύματος. Σε κανέναν ποτέ δεν κατοίκησε το Άγιο Πνεύμα με τέτοια ολοκληρωμένη πληρότητα, με την οποία εγκατοίκησε στην Παναγία Παρθένο Μαρία. Κανέναν δεν επισκίασε η δύναμη του Υψίστου και τα μητρικά σπλάγχνα καμμίας γυναίκας δεν αγίασε, με τέτοια πληρότητα και δύναμη, όπως τα σπλάγχνα της Υπεραγίας Παρθένου Μαρίας.

Κρατήστε βαθειά στην καρδιά σας, αυτό που σας λέω για την πλήρη ενότητα του Πνεύματος του Θεού και της ανθρώπινης ουσίας της Μαρίας.

Η ψυχή και το πνεύμα του άνθρωπου έχουν την αρχή τους στο Πνεύμα του Θεού. Το δεύτερο κεφάλαιο της Παλαιάς Διαθήκης λέει, ότι έπλασε ο Θεός τον πρώτο άνθρωπο, τον Αδάμ, «χουν από της γης και ενεφύσησεν εις το πρόσωπον αυτού πνοήν ζωής» (Γένεσις, 2, 7).

Με το Πνεύμα του Θεού μόνο το πνεύμα του άνθρωπου είναι δυνατόν να κοινωνεί, εφόσον από Εκείνον προέρχεται, όπως συμβαίνει και στην φύση, συγγενή δηλαδή μεταξύ τους πράγματα να έχουν πραγματική επικοινωνία.

Την δυνατότητα της αληθινής κοινωνίας με τον Θεό την διδαχθήκαμε από τον ίδιο τον Κύριο μας Ιησού Χριστό, ο οποίος λέει:

«Εάν τις αγαπά με, τον λόγον μου τηρήσει, και ο πατήρ μου αγαπήσει αυτόν, και προς αυτόν ελευσόμεθα και μονήν παρ' αύτω ποιήσομεν» (Ιω. 14, 23).

Αλλά και ο απόστολος Παύλος με κάποια έκπληξη ρωτάει τους χριστιανούς της Κορίνθου: «Ουκ οίδατε ότι ναός Θεού έστε και το Πνεύμα του Θεού οικεί εν υμίν;» (Α' Κορινθίους, 3, 16).

Από τους βίους των αγίων γνωρίζουμε για μια πραγματική κοινωνία με τον Θεό, που είχαν στη ζωή τους οι άγιοι του Θεού. Γνωρίζουμε ότι αυτοί υπήρξαν κατοικητήρια του Πνεύματος του Θεού. Αλλά ακόμα και αυτή η βαθειά κοινωνία τους με το Θεό δεν μπορεί να συγκριθεί μ' εκείνη την ευλογημένη κατάσταση, η οποία υπερβαίνει ακόμα και την κατάσταση των αγγέλων και των αρχαγγέλων, στην όποια βρέθηκε η Υπεραγία Παρθένος Μαρία μετά την επέλευση του Αγίου Πνεύματος. (…)

Σ' αυτό το σημείο θα μπορούσα να τελειώσω τον εγκωμιαστικό μου λόγο προς τιμήν της μεγάλης αυτής εορτής του Ευαγγελισμού της Θεοτόκου. Όμως δεν θέλω να προσπεράσω τα λόγια εκείνα του Αρχαγγέλου Γαβριήλ, τα όποια μπαίνουν σε κάθε καθαρή καρδιά: «Χαίρε, κεχαριτωμένη· ο Κύριος μετά σου» [=μαζί σου].

Όλοι εσείς, που είστε ομόψυχοι με μένα, πέστε μου, μπορεί να υπάρχει ανώτερη και καθαρότερη χαρά από αυτή, που δίνει η αίσθηση ότι μαζί μας είναι ο Κύριος! Ότι μας αγαπά, επειδή φυλάσσουμε τις εντολές Του και ότι θα έλθει μαζί με τον Άναρχο Πατέρα Του και θα κατοικήσει μαζί μας!

Της ανώτατης αυτής ευτυχίας και χαράς να μας αξιώσει ο Κύριος και Θεός μας Ιησούς Χριστός διά πρεσβειών της Υπεραγίας και Αχράντου Παρθένου Μαρίας! Αμήν.

Ο μύθος του λευκού κρίνου

π. Κωνσταντίνος Στρατηγόπουλος († 10 Σεπτεμβρίου 2018)

http://o-nekros.blogspot.com/2011/03/blog-post_25.html

«…Στην εικόνα του Ευαγγελισμού ο Άγγελος κρατάει στα χέρια του ένα ραβδί. Ποτέ μην αγιογραφήσετε τον Άγγελο με εκείνη την έκφραση την ρομαντική - όπως την κάνει η βα-

τικάνια αγιογραφία - να μεταφέρει κάποιο κρίνο. Δεν υπάρχει παράδοση που να αναφέρει κάτι τέτοιο και ούτε μας λέει η Αγία Γραφή ότι ο Άγγελος κρατάει ραβδί στα χέρια του.

Το ραβδί για εμάς έχει ένα θεολογικό συμβολισμό. Το ραβδί ήτανε πάντοτε το αντικείμενο το οποίο χρησιμοποιούσαν οι αγγελιοφόροι για να αναγγείλουν τα μηνύματά τους. Μέχρι και πρόσφατα στα χωριά μας, έβγαινε ένας ντελάλης και χτυπούσε στο δάπεδο, στο καλντερίμι, ένα ξύλο και έλεγε θα γίνει αύριο αυτό το γεγονός. Το ραβδί σημαίνει πως ο Άγγελος έρχεται να αναγγείλει κάτι. Δεν κρατάει ένα λουλούδι για να ωραιοποιήσει την κατάσταση ή να δώσει ένα δώρο στην Παναγία. Αυτό είναι λάθος. Είναι ρομαντική αντιμετώπιση του πράγματος. Και η εκκλησία μας ποτέ στην αγιογραφία δεν κάνει ρομαντική αντιμετώπιση του πράγματος, αλλά πάντοτε κάνει κατανυκτική αντιμετώπιση του γεγονότος».

Οι Χαιρετισμοί της Παναγίας

Πηγή: http://o-nekros.blogspot.com/2011/03/blog-post_11.html

Ο Ακάθιστος Ύμνος (Χαιρετισμοί) είναι ένα μεγάλο και σπουδαίο ποίημα, γραμμένο τον 6ο αιώνα μ.Χ., που μιλάει στην Παναγία και της λέει επαίνους, ευχαριστίες και προσευχές. Μέσα υπάρχουν σε ποιητική μορφή, με πανέμορφα λόγια, όλες οι βασικές διδασκαλίες της Ορθοδοξίας για το Χριστό, την ενανθρώπισή του, το ρόλο της Παναγίας για τη σωτηρία του ανθρώπου, την αγνότητα και την αγιότητά Της κ.λ.π., αλλά και για τον αγώνα του ανθρώπου για ένωση με το Θεό και τη βοήθεια που ζητάει από το Χριστό και την Παναγία γι' αυτό τον αγώνα.

Ποιητής των Χαιρετισμών είναι μάλλον ο άγιος Ρωμανός ο Μελωδός, ένας από τους μεγαλύτερους ελληνόγλωσσους ποιητές όλων των εποχών. Το ποίημα είναι μελοποιημένο (έχει μουσική) και ανήκει στο είδος κλασικής μουσικής του Βυζαντίου που λέγεται «κοντάκιο». Έχει 24 στροφές («Οίκους»), που αρχίζουν, με τη σειρά, από τα 24 γράμματα της αλφαβήτου.

Πολύ όμορφοι Χαιρετισμοί έχουν γραφτεί και για πολλούς άλλους αγίους, αλλά οι Χαιρετισμοί της Παναγίας είναι η βασική έμπνευση για όλους τους άλλους που έχουν γραφτεί μετά.

Τον 7ο αιώνα, όταν ο λαός της Κωνσταντινούπολης σώθηκε από την επίθεση των Αβάρων μετά από παρέμβαση της Παναγίας, όλοι έψαλλαν στην Αγία Σοφία τον Ακάθιστο Ύμνο όρθιοι (από εκεί και το όνομά του) και τότε γράφτηκε το πασίγνωστο αρχικό τροπάριο «Τη Υπερμάχω Στρατηγώ» (ενώ πριν άρχιζε με το τροπάριο «Το προσταχθέν μυστικώς», που αναφέρεται στον Ευαγγελισμό της Θεοτόκου).

Η Ορθόδοξη Εκκλησία ψάλλει τους Χαιρετισμούς κάθε Παρασκευή βράδυ, τις πρώτες 5 εβδομάδες της Μεγάλης Σαρακοστής. Για την ακρίβεια, κόβουμε τους Χαιρετισμούς σε 4 κομμάτια (λέγονται «4 στάσεις») και λέμε από ένα κάθε Παρασκευή, ενώ την 5η Παρασκευή λέγεται ολόκληρο το έργο.

Τους Χαιρετισμούς τους απαγγέλλει με τη μουσική τους ο ιερέας. Πριν απ' αυτό, οι ψάλτες έχουν ψάλει ένα άλλο περίφημο μουσικό και ποιητικό έργο, που λέγεται «κανόνας των Χαιρετισμών» (οι κανόνες είναι ένα άλλο είδος βυζαντινής κλασικής μουσικής) και δημιουργός του είναι ένας ακόμη κορυφαίος ποιητής και μουσικός του Βυζαντίου, ο άγιος Ιωσήφ ο Υμνογράφος (που συνδέεται και με την Κρήτη, γιατί είχε περάσει ένα διάστημα εδώ, αιχμάλωτος των Σαρακηνών, όπου έζησε και μια εμφάνιση του αγίου Νικολάου).

Πολλοί ορθόδοξοι χριστιανοί μέσα στους αιώνες (και σήμερα) συνηθίζουν να διαβάζουν τους Χαιρετισμούς κάθε βράδυ, πριν κοιμηθούν, αντί για άλλη προσευχή. Από τις πολλές φορές, συχνά τους μαθαίνουν απ' έξω. Η συνήθεια αυτή είναι πολύ ωραία και σωστή, αφού οι ορθόδοξοι προτιμούμε να προσευχόμαστε με τις προσευχές της Εκκλησίας, παρά με προσευχές που δημιουργούμε εκείνη τη στιγμή (αν και λέμε στο Θεό και τέτοιες, αυτοσχέδιες, προσευχές). Ένας λόγος είναι ότι έτσι ο νους μας ξεκουράζεται και μπορεί να γίνει η προσευχή κυρίως με την καρδιά, δηλ. να στραφούμε ψυχικά προς το Θεό, χωρίς να απασχολούμαστε με το να φτιάξουμε εκείνη την ώρα τα λόγια που θα του πούμε. Και φυσικά, όταν διαβάζουμε μια προσευχή από βιβλίο (π.χ. τους Χαιρετισμούς ή ένα παρακλητικό κανόνα), ξέρουμε τι ακριβώς θέλουμε να πούμε στην Παναγία, στο Θεό ή σε έναν άγιο – κι εκείνος επίσης το ξέρει. Και, ακόμα κι αν εμείς δεν ξέρουμε τι θέλουμε να του πούμε, εκείνος ξέρει τι υπάρχει στην καρδιά μας και, καθώς στρεφόμαστε προς αυτόν πνευματικά μέσω της προσευχής που διαβάζουμε, είναι σα να του το λέμε.

25 Μαρτίου: ανάμνηση της Επανάστασης του 1821

Αποσπάσματα από το άρθρο του μητροπολίτη Ναυπάκτου και Αγίου Βλασίου Ιεροθέου
«Η επιτυχία και η αποτυχία της Επανάστασης του 1821»

Όταν μελετά κανείς την Επανάσταση του 1821, τόσο την προετοιμασία της, όσο και τις στρατιωτικές επιχειρήσεις, με τα αποτελέσματά της, τότε παρατηρεί ότι πράγματι επικρατούσαν δύο τάσεις. Η μία αναφερόταν στην απελευθέρωση του Ρωμαίικου και σαφώς κυοφορείτο μέσα στην παράδοση του Γένους μας, και η άλλη αναφερόταν στην απελευθέρωση και συγκρότηση ενός κρατιδίου του οποίου τα όρια θα ήταν περιορισμένα και βέβαια διαπνεόταν αυτή η τάση από τις αρχές του δυτικού Διαφωτισμού. Σαφώς η πρώτη τάση εκφραζόταν από εκείνους που διαπνέονταν από το πνεύμα που καλλιεργούσε η Ορθόδοξη Εκκλησία, ενώ η άλλη εκφραζόταν κυρίως από τους διαφωτιστές. Μέσα από αυτό το πρίσμα μπορούμε να κάνουμε λόγο για επιτυχία της επανάστασης του 1821, ότι απελευθερώθηκε μια επαρχία της παλαιάς Ρωμαϊκής - Ελληνικής Αυτοκρατορίας, και ταυτόχρονα για αποτυχία της επανάστασης, γιατί χάθηκε το Ρωμαίικο, το οποίο διασπάστηκε σε πολλά μικρά εθνικά κρατίδια. (…)

Ο τύπος των αγωνιστών της Επαναστάσεως ήταν ο τύπος που είχε διαμορφωθή από τις ενδογενείς δυνάμεις του Γένους μας, όπως το εξέφρασε η αυτοσυνειδησία της παραδόσεώς μας και το διαμόρφωνε η λεγομένη ελληνορθόδοξη Παράδοση, ενώ οι ιδέες της εθνικής - ελλαδικής ανεξαρτησίας προέρχονταν από τους δυτικούς διαφωτιστές. Σαφώς οι λεγόμενοι Φαναριώτες, γενικά το Οικουμενικό Πατριαρχείο, έβλεπαν τα πράγματα βαθύτερα, επεδίωκαν την ανασύσταση της Ελληνικής Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας [Βυζαντίου], όλοι αυτοί "γνώριζαν προς τα που πήγαινε η Επανάσταση". Όμως δυστυχώς επεκράτησαν άλλες ιδέες, με αποτέλεσμα να ελευθερωθούν μερικά τμήματα της λεγομένης Βυζαντινής Αυτοκρατορίας, αλλά να χαθούν άλλα σημαντικά τμήματα του ενιαίου Βυζαντινού-Ρωμαϊκού Κράτους, οπότε εξυπηρετήθηκαν τα δυτικά συμφέροντα της εποχής εκείνης, σύμφωνα με τα οποία έπρεπε να σχηματισθούν ανεξάρτητα μικρά εθνικά κρατίδια.

Ο π. Ιωάννης Ρωμανίδης θα παρατηρήση: "Οι Ρωμηοί επαναστάτησαν το 1821, δια να ξαναγίνη η Ρωμηοσύνη Κράτος με τον ρωμαίικον πολιτισμόν της που με υπερηφάνειαν και κάθε θυσίαν είχαν διαφυλάξει κατά τα σκληρά χρόνια της Τουρκοκρατίας, της Φραγκοκρατίας και της Αραβοκρατίας". Φυσικά, αυτό επιζητούσε και το Οικουμενικό Πατριαρχείο. Το όραμα αυτό διαφαίνεται και στα σχέδια του Ρήγα Φεραίου, όπως εκφράζεται και στον θούριό του: "Βούλγαροι και Αρβανίτες, Αρμένιοι και Ρωμηοί / αράπηδες και άσπροι, με μια κοινή ορμή / για την ελευθερίαν να ζώσωμεν σπαθί...". Άλλωστε, γι' αυτό και η Επανάσταση, εκτός από άλλους λόγους, έγινε στις παραδουνάβιες επαρχίες, όπου ήκμαζε το ελληνικό στοιχείο με την ρωμαίικη αντίληψη, όπως κατευθυνόταν από το Οικουμενικό Πατριαρχείο και τους Φαναριώτες.

Σπουδαίες έρευνες και παρουσιάσεις πάνω σε αυτό θέμα έχουμε από τον π. Γεώργιο Μεταλληνό, ο οποίος σε διάφορα κείμενά του παρουσιάζει αυτήν την πλευρά του θέματος.

Αναφερόμενος ο π. Γεώργιος στον δυτικό Διαφωτισμό ισχυρίζεται ότι επεδίωκε την υποτίμηση του λεγομένου Βυζαντίου (της Ρωμηοσύνης) και την έξαρση του αρχαίου ελληνικού τρόπου ζωής, με την μελέτη των αρχαίων συγγραφέων και φιλοσόφων. (…) Και ο π. Γεώργιος Μεταλληνός είναι σαφής και κατηγορηματικός: "Για να εκτιμήσουμε άρα στο σημείο αυτό σωστά την εθνική προσφορά του Κοραή, πρέπει να δούμε και τα αποτελέσματα της Επανάστασης του '21, που είναι σ' όλους γνωστά. Ασφυκτικό στρίμωγμα του Ελληνισμού στα μικρά κρατικά σύνορα, υποχώρηση και συρρίκνωση του οικουμενικού οράματος της ελληνορθόδοξης Ρωμηοσύνης, αποδυνάμωση του Ρωμαίικου Κέντρου, του Οικουμενικού Πατριαρχείου (της Νέας Ρώμης, απ' όπου και οι λέξεις ρωμηοσύνη - ρωμαίικος - ρωμηός) εξάρτηση από τις Μεγάλες Δυνάμεις κάθε εποχής κλπ.".

Μέσα από το πρίσμα αυτό πρέπει να δη κανείς την σύγχρονη κατάσταση και την ταλαιπωρία που υφίσταται το ελληνικό Κράτος και τις δυσκολίες του σχετικά με το λεγόμενο Βορειοηπειρωτικό, Μακεδονικό, Κυπριακό, Θρακικό. (…) Ευγνωμονώ τους ήρωες και αγωνιστές της Επαναστάσεως του 1821. Δεν μπορώ όμως να μη στενοχωρούμαι για την απώλεια της Ρωμηοσύνης και το "ανολοκλήρωτο '21". Τουλάχιστον σήμερα πρέπει να ζήσουμε το πνεύμα της Ρωμηοσύνης, που είναι η ελληνορθόδοξη παράδοση, ώστε να αλώσουμε εκ των ένδον την Ευρώπη, και να την μετατρέψουμε σε μια νέα Ρωμηοσύνη. Άλλωστε υπάρχει η υποδομή, λόγω του ότι η Ευρώπη παλαιότερα ήταν ένα δυνατό κομμάτι της αρχαίας Χριστιανικής - Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας και υπάρχουν πολλοί Ευρωπαίοι που αναζητούν αυτές τις πραγματικές ρίζες.